

מסורת הש"ס

^(א) שבת קל: לעיל [כג: לה].
עד. ולקמן זא, (ג) [לקמן (ז: שבת ט, א) [לקמן (ז: (ד) [לקמן כב,], (ט) [ז"ל וקדשפות], (ו) [דף זא,], (ז) [ז"ל שפירסתר, (ח) לקמן (ז"ה וז' אמות, ט) [שבת קא,].

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לא שנו וכו' לא אסרו חכמים בזהו אלא בכרמלית כעין שפי' לעיל.
י"ב דף פת. ד"ה יחי: (ב) רש"י ד"ה מותר לטלטל וכו' למטה בין הדיוורין אמרין בזה גוד אסקיניה: (ג) תוס' ד"ה כל גנות וכו' ברש' חלוץ.
י"ב עין בתוס' דדיים ור' יוחנן דאף דאף עז: (ד) ד"ה רב אמר וכו' כעין שפי' ברש' י"ב דף מב שהולאסו.
י"ב דף מב וע"ש בתוס' דדיים לא על ידי משה: (ה) בא"ד כדאמרין לקמן.
י"ב דף סוף ע"א:

מוסף רש"י

ורכב"א כל אחד ואחד רשות בפני עצמו.
ואע"ג דלכא דיוורין בזה לניסרי אהדין אין מטלטלין (ועילי ב"ד).
מזה לא ר' קרפישות.
אם של בית סאמים הוא מטלטל כגטלו ואם יותר ולא הוקף לדיעה קרי ליה רשות חתם לגבי חכרו או לגבי חצר לטלטל ב' אמות בזה וכו' אמות בזה, להולאס ולהכניס מזה לא (שבת קל).
רשות אחת הן.
לטלטל כלס ששבתו בנג זה לנג חכרו, ולא אמרינן כסם שדיוורין חלוקין למתן.
חלוקין למעלה וכלס ששבתו בחצר מוציאין לתכנתה וכן לקרפך וכן לחצר ולקרפך מן הגג, הואיל וכולן רשות שאין דירה היא, ואין צריך לערב מחצר לחצר אלא כשציל כלס ששבתו בבית על חצר זו להולאס לחצר אחרת (ועילי טז).
לכלים ששבתו לחורבן.
אפילו הן על צעלים הרבה (ועילי כג) כשקדש היום היו בחצוי ולא בתוך הדין, דאילו כמחו כלס צבית, לא מיעבה הכי דלא עירבו נמי בחי החצר, דאפילו מביט לחצר לא יוצאו כל היט מחצר זו למחברת שלא עירבו עמה (שבת קל).
ולא לכלים ששבתו בתוך הבית.
והוציאן לחצר אסור להוציאן מחצר לקרפך או לנג, דבית וקרפך שמי רשות הן ואפילו דחד בנבל (ועילי כג).
והן רשות אחת.
דשניהן רה"י אלא שזה נמוך וזה גבוה (שבת ט).
משום תל ברה"ר.
גבוה י' ורכב ד' דהוי רשות היחיד דאיכא חיובא דלורייתא מרשות הרבים לבקף עליו (שם) כשתמיצי לומר.
כשתעמוד על סוף דעתן וזה גמר דברינן (לקמן ז).

הכי גרסינן דלמא אסי לאפוקי מיא צמאני דצסיס להכא.
לשפת העוקה לשפוך לתוכה:

הדרן עלך ביצר משתתפין

כל גגות העיר רשות אחס.

ואף על פי שדיוורין חלוקין למטה לשני בני אדם הגגות שאין תשמישן מדיר אין צהס חילוק רשות וכלס ששצתו בנג זה מותרין להולאס לזה:
ובלנד שלא יחא גג גבוה.
מחצירו עשרה דאס חלוק מהן בגובה י' אסור לטלטל ממנו לגגין וטעמא מפרש בגמ':
והכ"א כל אחד ואחד רשות לעצמו.
ואס לא עירבו דיוורין שלמטה אסור לטלטל מזה לזה:
ר' שמעון.
מיקל מכולס ואמר חצירות וגגות וקרפפות שאין יותר מצבית סאמים הואיל וכולס אין תשמישן מיוחד ודדיר רשות אחס הן ומטלטלין מזה לזה אפילו מחצר של רבים לחצר רבים בלא עירוב ולית ליה לר"ש עירובי חצירות אלא משום היתר כלי הבית:
לכלס ששצתו כסוק.
כלס ששצתו בחדר מהן מוציאין אותן מזה לזה:
אבל לא לכלס ששצתו כחור צבית.
והציאוס לחצירן ע"י שעירבו בני החצר אסור להוציאן מחצירו לחצר אחרת אס לא עירבו ב' החצירות יחד:
**גמ' כל מקום שאחס מולא שמי רשויות. שעומדת כל אחת לצדה:
והן רשות אחס.**
שס אחת להן ששתיהן רשות **היחיד:** כגון עמוד.
גבוה עשרה בחדר:
אסור לבקף עליו.
מן החצר ואע"פ שרשות חצר עולה עד לרקיע:
גוירה משום תל גבוה י'
צרה"ר **אחס הריחים.**
כל צנן העומדת הריחים מקום מושבן קרי ליה אחת הריחים:
הואיל ואדס קובע להן מקום.
דדמו לתל:
ואמר רב יודה.
לקמן בפירקין:
כשומילי לומר.
כשתדקדק בצדיהס תמצא קן:
חצירות רשות לעצמן.
ומטלטלין מחצר של רבים לחצר של רבים בלא עירוב וכן של יחיד דמי היכי דאמר ר' מאיר גגות רשות אחת הן שמעינן מינה דחצירות נמי רשות אחת שהרי אין תשמישן מיוחד צבתיס ודמו לגגין אבל מנג לחצר לא כדקתמי ובלנד שלא יחא גג גבוה מחצירו י' וכל שכן מנג לחצר:
מאי לאו.
הא דקאמרין חצירות רשות לעצמן דשרי לטלטולי דרך כותל ולא גזר משום תל אלמא גג גבוה ונמוך טעמא אחרניה הוא

וקרפףס)
אס יש יותר מצבית סאמים (הן) מטלטלין מזה לזה תוך ד' ואי של בית סאמים מטלטלין טלטול גמור אבל מהן לחצירות לא דלא דמו לחצירות דחצירות רשות שותפות וקרפף רה"י:
רב אמר אין מטלטלין.
לרבנן בנג הסמוך לחצירו:
אלא בדי' אמות.
דכיון דלרבנן כל אחד רשות לעצמו והן פרוזין זה לזה אוסרין זה על זה דה"ל רשות פרואה במלואה למקום האסור לה:
מושר לנטול כוולו.
שמחיות המבדילות למטה (א) מן הדיוורין אמרינן גוד אסקינה למעלה ויפרידו

לא שנו אלא שלא עירבו אבל עירבו מותרין וכי לא עירבו מאי טעמא לא אמר רב אשי גזירה דילמא אתי לאפוקי ממאני דבתים להתם:

הדרן עלך ביצר משתתפין

כל גגות העיר רשות אחת ובלבד שלא

יהא גג גבוה י' או נמוך י'
דברי ר"מ וחכ"א כל אחד ואחד רשות בפני עצמו (א) רבי שמעון אומר ב אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפפות רשות אחת הן לכלים ששבתו לתוכן ולא לכלים ששבתו בתוך הבית:
**גמ' יתיב אביי בר אבין ורבי חנינא בר אבין ויתיב אביי גבייהו ויתבי וקאמרי בשלמא רבנן סברי כשם שדיוורין חלוקין למטה כך דיוורין חלוקין למעלה אלא רבי מאיר מאי קסבר אי קסבר כשם שדיוורין חלוקין למטה כך דיוורין חלוקין למעלה אמאי רשות אחת הן ואי קסבר אין חלוקין דכל למעלה מו' רשות אחת היא אפילו גג גבוה עשרה ונמוך י' גמי אמר להו אביי לא שביע לכו הא ט דאמר רב יצחק בר אבדימי אומר היה רבי מאיר כל מקום שאתה מוצא שתי רשויות והן רשות אחת כגון עמוד ברה"י גבוה עשרה ורחב ד' אסור לכתף עליו גזירה משום תל ברה"ר ה"ג גזירה משום תל ברה"ר סבור מינה אפילו מכתשת ואפילו יגנית אמר להו אביי הכי אמר מר לא אמר ר"מ אלא עמוד ואמת הריחים הואיל ואדם קובע להן מקום והרי כותל שבין ב' חצירות דקבוע א ואמר רב יהודה כשתמיצי לומר לדברי ר"מ גגין רשות לעצמן חצירות רשות לעצמן קרפפות רשות לעצמן מאי לאו דשרי למלטולי דרך כותל אמר רב הונא בר יהודה אמר רב ששת לא להכניס ולהוציא דרך פתחים:
וחכ"א כל אחד ואחד רשות בפני עצמו:
איתמר ט
רב אמר אין מטלטלין בו אלא בד' אמות ושמואל אמר מותר למלטל בכולו במחיצות הניכרות דכולי לעלמא לא פליגי כי פליגי במחיצות שאינן ניכרות רב אמר אין מטלטלין בו אלא בד' אמו' לא אמר גוד אסיק מחיצתא ושמואל אמר מותר למלטל בכולו דאמר גוד אסיק מחיצתא תנן וחכמים אומרים כל אחד ואחד רשות**

ביצד משתתפין פרק שמיני עירובין פמ.

לא שנו אלא שלא עירבו.
וא"ת אי דלא עירבו תרווייהו ליתסרו וי"ל דאינס שופכין ממש כמוך העוקה שצחצר אלא שופכין על הדיוטא והן יורדין על העוקה הסמוכה לה ואע"ג דהוי חצר שאינה מעורבת מ"מ לא אסרו חכמים (א) כאן אלא בכרמלית כעין שפירשנו לעיל אבל בחדר שאינה מעורבת לא אסרו כלל וכן פסק רבינו שמואל דמותר לשפוך מים אע"פ שהולכין לרשות אחרת שאינה מעורבת דמרשות לרשות לא צעי קמירה ולאוסם שלא עשו עוקה אסורים כדאמר דילמא אמו לאפוקי מיא בנמא דצתיס להכא שזירידו מן הדיוטא צכליס מלחיס מים לשפת העוקה שחוקה מהן דאין רוצין שיפלו המם למטה ויקלקל החצר:

הדרן עלך ביצר משתפין

בא גגות.
גורה משום תל ברה"י.
אף על גב דקיימא לן כר' מאיר צגזירומיו אפילו צמקוס רציס כדאמרין צפ' אע"פ (כמוצות מ.) גצי משהה אדם את אשמו שמיס ושלש שנים בלא כמוצה הכא אומר ר"י דאין הלכה כרבי מאיר דפסקין לקמן א הלכה כר"ש דאמר כולן רשות אחת הן וכותל שבין שמי חצירות דאסרינן הכא לר' מאיר שרי ר' יוחנן לעיל צריש חלוץ (דף עז.) (א) ולקמן בפירקין [דף כג].

מאי לאו דשרי למלטולי דרך כותל.
המ"ל כשאין הכותל רחצ ארצעה:
רב אמר אין מטלטלין בו אלא בד'.
אף על גב דרב ושמואל פסקי לקמן כר"ש הכא אליבא דרבנן פליגי ולא סברי להו א"נ פלוגמיהו נפקא מינה נמי לר"ש כלליס ששצתו צבית ואף על גב דגבי כליס ששצתו צמוכו הוי נפרץ צמילואו למקום המותר לו מ"מ חשיב שפיר נפרץ צמילואו למקום האסור לכליס ששצתו כמוך הבית כעין שפירש רש"י (א) צריש מי שהולאסו (לעיל דף מב.) (ה) דנפרץ צמילואו למקום האסור לטלטל מגואי לצדאי ומצדאי לגואי הוי מקום המותר לו א"נ נפקא מינה כשהגגין יחד יתיירס מצבית סאמים דאי לא אמר גוד אסיק אסור כדאמרין לקמן (א):

במחיצות שאינן ניכרות.
כשהצמים מחוברין דאין מחילות הצמים ניכרות כדפירש צקונטרס וגראה דהוא הדין אס הגג צולט חוץ למחילות הבית דחשיב נמי מחילות שאין ניכרות ואור"י דגגין שלנו צצולטין ראשיהן לה"ר ועצדי כרמלית דלא מייכרח מחיצתא וליכא למימר גוד אסיק ופי תקרה נמי לא אמרינן כיון דעצדי כי ארזילא וגוד אחית נמי לא אמרינן (א) לרבנן דרבי יוסי צר יהודה גצי טרסקל משום צקיעת גדייס דאפילו רבי יוסי צר יהודה לא אמר אלא צטרסקל דהדרן מחיצתא כדאמר צפ'

ציניהן: במחילות הניכרות.
שאין הצמים נראין לעומדין על הגג כשמתכלין תחת רגליהס:
כולי עלמא לא פליגי.
דאמרין צהו גוד אסיק דדמו צרשות הרבים דהוי רשות היחיד משום גוד אסיק משוך והעלה:
כי פליגי צשאין מחילות ניכרות.
שהגגין מחוברין יחד ומכסיין המחילות צצין הדיורין:
לא אמרינן גוד אסיק.
צכי האי צוונא:
רשות

ומטלטלין מחצרו של ראוץן לחצרו של שמעון כלס ששצתו בחדר וכן מחצר של רבים, קרפפות רשות לעצמן.
ואפילו הן של ב' אנשים מטלטלין מזה לזה (שם).

עין משפט ונר מצוה

מא א מיי פ"ד מהל' עירובין הלכה ס סמג שס טוש"ע א"ח סי' שט:

א ב מיי פ"ג מהלכות עירובין הלכה יח סמג עשין א טור ש"ע א"ח סי' שעב סעף א:

רבינו חננאל

לא שנו אלא שלא עירבו, אבל עירבו הללו שתי דיוטאות שופכין בעוקה אחת.
אבל שלא עירבו גזירין (חילמי) [דלא] לישפוך מדוכתיה.
דילמא אתי למשקל במנא ושרדי בעוקה.

הדרן עלך ביצר

כל גגות העיר רשות אחת ובלבד שלא יהא גבוה י' טפחים או נמוך י', דברי ר' מאיר.
מאי טעמא דר' מאיר אי קסבר כשם שדיוורין למטה חלוקין כך חלוקין למעלה, אמאי קתני כל גגות העיר רשות אחת.
ואי אין חלוקין, כולי עלמא רשות אחת היא, [גבוה] י' או נמוך י' למטה לר' ואוקמה רב יצחק, אומר היה ר' מאיר כל מקום שאהא מוצא שתי רשויות והן רשות אחת, כגון עמוד ברשות היחיד, גבוה י' ורחב ד' אסור לכתף עליו, [גזירה] משום תל ברשות הרבים, כבור מינה [אפילו] מכתשת אפילו יגנית אסור לכתף עליו.
אמר אביי הכי קאמר מר, והוא רבה בר בחמי, לא אסור אלא בעמוד ואמת הריחים, הואיל ואדם קובע להם מקום, וגזירין בזה אטו תל ברשות הרבים, ואקשינן והא כותל שבין שתי חצירות דקביע, ואמר רב יהודה כשתמצא לומר לדברי ר' מאיר גגין וחצירות רשות לעצמן, מאי לאו דשרי לטלטולי דרך כותל, ולא קא גזר משום תל ברשות הרבים, ופרקינן לא להכניס ולהוציא מהן דרך פתחים, אבל מזה לזה לא.
והכפשים אומרים כל גג רשות בפני עצמו הוא.
איתמר רב אמר אין מטלטלין בכל גג, אלא בארבע אמות.
דלא אמרינן גוד אסיק מחיצתא.
ושמואל אמר אמרי' גוד אסיק מחיצתא, וכאילו מחיצות כל חצר עולות ומקיפות הגג.
לפיכך מותר לטלטל בכל הגג, כי כמו החצר הוא, ואקשינן עליה דרב, והתנן וחכמים אומרים כל אחד ואחד רשות לעצמו.